

domme; Brugen af dem tilkommer alene Gierne, og Statsmagtens Ret til at foreskrive Regler for Brugen er begrænset ved Hensynet til Eiendomsrettens Ukrænkelighed.

Under Brugen af de færste Bunde falder ogsaa Fiskeribristen i dem; thi ligesom Bundene kunne bruges paa forskjellige andre Maader, saaledes kunne de ogsaa bruges til Fiskeavl og Fiskeopdrætning. Fiskene i Bandet tilhøre Gieren af samme; naar han fanger Fiskene, gjør han derved Brug af sin Eiendomsret til Bandet med hvad der findes.

Det har vistnok fra meget gammel Tid været anerkjendt i dansk Ret, si det mindste som Hovedregel, at de færste Bunde ere privat Eiendomsret undergivne, og at Fiskeriet i dem tilkommer vedkommende Bunds Gier, og i D. L. 5—10—25 er denne Regel ligefrem udtalt. — Denne Hovedsætning, at Fiskeriet i et Band tilkommer sammes Gier og ingen Anden, er aabenbart saa naturlig, at den saa at sige følger af sig selv og næppe skulde synes at behøve udtrykkelig at udtales i en Lov. Erfaringen viser imidlertid, at den ingenlunde altid har staaet klar for Bevidstheden, og Grunden hertil er at søge i de Eiendommeligheder, der knytte sig til Bandet som Eiendomsgegenstand. Bandet er en meget flygtig Gjenstand for Eiendomsretten, og det egentlige Fundament for Eiendomsretten over Bandet, nemlig Eiendomsretten til den Grund, hvorpaa Bandet flyder, er netop paa Grund af Bandets Karakter ikke saa fremtrædende, at Forholdet derigjennem har kunnet fastholdes klart. Vanskeligheden fremtræder ikke med Hensyn til Bunde, der helt omgives af en Privatmands Jorder; thi at disse Bunde tilhøre den, inden for hvis Marker de findes, derom har man ikke reist Tvivl. Men Vanskeligheden ved Forholdets rette Forstaaelse er fremstaaet ved de større, af Manges Jorder omgivne Søer og de rindende Bunde, og det er da i to Henseender, at Vanskelighederne vise sig; dels er det vanskeligt at drage Grændserne for de Enkeltes Lodder i Bandet, dels er det vanskeligt at bestemme, hvilken Ret den enkelte Lodseier kan udøve med Hensyn til Bandet. Man har derfor ogsaa set fremsat den Anskuelse, at slige Bunde, der ikke indeslutes af Enkeltmands Enemarker og ikke ved særlig Adkomst ere erhvervede af en Enkelt, skulde være enten i et Slags Eiendomsfælles eller helt ligge udenfor den private Eiendomsret, og den i D. L. 5—10—42 ommeldte Fiskeriet i fælles færste Bunde indtil Midtstrøms er da anset for en de tilgrænsende Lodseiere indrømmet særlig Brugsret over Bandet, men ikke for en i disses Eiendomsret liggende Besøielse. Dette er imidlertid udenfor al Tvivl urigtigt; ligesom en rigtig Fortolkning af de derhen hørende Bestemmelser i Danske Lov vistnok fører til at antage, at 5—10—42 er gaaet ud fra, at Bandet selv er delt mellem de tilgrænsende Eiendomme (sefter en Midtstrømslinie, der er en fast og uforanderlig Skjellinie i Midten af Vandleiet og ikke en efter Vandoverfladens Omvejlinger fluktuerende Linie i Vandets Overflade (som det i Norske Lov 5—11—5 hedder: „det som var midt i Naen, da hun randt ret af gammel Tid“), saaledes tør det ogsaa i det praktiske Liv være en uomtvistelig Sætning, at, naar ikke særlige Grunde ere tilstede for en anden Ordning, da tilhøre Søer og Vandløb de tilstøende Giere med fuld Eiendomsret, hvad der f. Ex. viser sig, naar der bliver Spørgsmaal om Nørsker, eller naar et Vandløb eller en Del af et saadant af en eller anden Grund, saasom ved Regulering, lægges tørt. — Udvalget skjønner nu ikke rettere, end at det er til Fiskeriets velforstaaede Lær, at denne Brug af Bandet er knyttet til Eiendomsretten over det, og det er derfor foreslaaet udtrykkelig udtalt i Loven (§ 53), at Fiskeriet i færste Bunde alene tilkommer Gieren af Bandet, (med mindre nogen Anden maatte have særlig Adkomst dertil, og (§ 54) at i Bunde, der tilgrænse flere Gieres Jorder og ere fælles mellem dem, er Midtstrømslinien at anse som Grænsen for Lodseiernes Andele i Bandet saavel som for deres Ret til Fiskeri i samme.

Naar her er tilføjet, at de paagjældende Bunde skulde være „fælles“, da er dette i Overensstemmelse med D. L. 5—10—42 og stet for at fremhæve, at Bunde, der tilgrænse Fleres Jorder, ikke altid ere fælles mellem Jordeierne, idet de nemlig kunne tilhøre en eller flere Enkelte med Udelukkelse af de Andre, — i hvilket Tilfælde det selvfølgelig ikke kan statueres, at Midtstrømslinien er Grænsfælles. Dernæst handles her kun om de Bunde, der ere fælles paa Grund af, at de tilgrænse flere Jordeiendomme, idet et Fællesskab af anden Grund maa hvile paa særlige Adkomster, i hvilke da tillige Grænsespørgsmaalet maa finde sin Løsning.

Ved Udtrykket „fælles“ tænkes paa et Sameje, hvor hver af Medejerne har sin særskilte Del af Eiendomsgegenstanden (condominium pro partibus divisio), idet denne altsaa ved fysiske Delingslinier er udstykket imellem dem. Ved „Midtstrømslinien“ forståes, ligesom ved de omtalte Linier fra Midten af Søen til Markeskjel, uforanderlige Linier, der tænkes dragne i Vandleiet („den gamle Midtstrømslinie“).

Andet Punktum i § 53 udtaler udtrykkelig det Forbud, som alt ligger i Bestemmelsen i det første Punktum.

§§ 55—57. Da Fiskene i de Enkeltmand tilhørende Bunde maa betragtes som værende Gierens Eiendomsgegenstande, med hvilke han kan handle, som han finder for godt, bliver der ikke Spørgsmaal om at give Lovregler for Fiskeriet i slige Bunde. Hvis Gieren ødelægges sit Fiskeri,